

В. „Законностъ“
ще излиза два пъти въ седмицата:
ВЪ ЧЕТВЪРТЪКЪ И НЕДЪЛЯ.
ЦѢНАТА МУ Е:
За година 9 лева
„ 6 мѣсеци 5 „
„ 3 „ 3 „
„ 1 „ 1 „
За въ странство:
се прибавятъ пощенскитѣ разноски.
ЕДИНЪ БРОЙ 10 СТ.

ЗАКОННОСТЪ

ГЛАВЕНЪ И ОТГОВОРЕНЪ РЕДАКТОРЪ:
ИВАНЪ БЪЛИНОВЪ.

Спомощствованията
почуватъ отъ началото на всеки мѣсець
Писма, ръкописи и пари се испращатъ
до Редакцията въ Руссе.

За частни обявления се плаща:
По 2 ст. на дума на първата страни-
ца и по 1 ст.—на четвъртата.

ЕДИНЪ БРОЙ 10 СТ.

Ж-ца Блага М. Милова

Д-ръ Хр. Георгиевъ

владени

г. Търново, 19 Октомврий 1896 г.

Иванъ Бѣлиновъ

и

Илия Паликрушевъ

**Почватъ да адвокатствуватъ за друж-
но въ гр. Руссе
и приематъ да водятъ всекаккви дѣла
прѣдъ всичкитѣ сѣдилища въ Княжест-
вото.**

**Писалището имъ се намѣрва на ули-
ца Александровска, близо до аптеката на
Фр. Вотчъ, сръщу градската градина.**

Обръщаме вниманието на почитаемата публика изобщо, както и специално на г. г. руссенскитѣ търговци, банкери и фабриканти, а тъй ещо и на административнитѣ и сѣдебни учреждения въ града, *върху ефтенята на нашитѣ такси за обявления.* Низката цѣна, която сме назначили за помѣщение на подобенъ родъ публикации, както на първата, тъй и на последната страница на вѣстника си, ни даватъ право да мислимъ, че лицата и учрежденията, къмъ които се обръщаме съ настоящето си, ще ни почетатъ съ своето внимание.

Българска Дрѣхарница СТ. Р. ПАПАРИНОВЪ РУССЕ.

За прѣдстоящия сезонъ, дрѣхарницата е снабдена съ най-модерни и добри палтони и менчико-ви, палтони съ астраганени яки, палтони съ бибел-ровя яки, дълги шеячени палтони съ и безъ пелерини. При най-ефтенни цѣни, дрѣхарницата моли за благосклонно ползувание.

Живко Икономовъ

Забенъ Лѣкаръ

Свършилъ въ Московскій Университетъ

Приема болни всеки день

Адресъ: въ домътъ на Г-жа Сийка Хр. Ганева (на хгъла между Княжеската и Караджова улици).

3—3

Руссе, 9 Ноемврий 1896 год.

Уводната статия въ миналия брой на вѣстника ни се завърши съ задачитѣ отъ „политическа и икономическа важностъ“, поради възникването на които се растури VIII-то обикновено народно събрание и за разрѣшенито на които г. Стоиловъ поиска да направи прѣдстоящия апелъ къмъ народа. Ние казахме миналия пътъ, че тѣзи тъмни и мъгливи „задачи“ ни внушаватъ голѣмо безпокойство за бѣдѣето на страната и за сѣдѣнитѣ на народа ни, и днѣсь ще се помѣчимъ да разяснимъ причинитѣ за това наше безпокойство.

Нека забѣлѣжимъ, най-напрѣдъ, че неговитѣ „задачи“, които има да разрѣшава бѣдѣето народно събрание, не могатъ да бѣдѣтъ освѣнѣ отъ категорията на онѣзи нѣколко „ибришимли“ въпроса, които правителството жѣлае да скрие отъ българскитѣ граждани и да ги „сюрпризира“, както съ постановката, тъй и съ разрѣшението имъ, по излюблениа свой начинъ на македонската поговорка „ке го лажемъ“. Това наше убѣждение почива върху априорното умозаклучение, че, ако прѣдположенията ни въ случая не биха биле върни, то кабинета на г. Стоилова, не само не щѣше да крие причинитѣ, по които распустина едно послушно народно прѣдствителство и задачитѣ, за разрѣшенито на които свиква друго,—ами прѣко и категорично щѣше да ги обяви на народа и щѣше да иска да чуе неговата свободно изказана воля „en pleine connaissance de cause“. Всекакъвъ ведь други—не отъ категорията на „ибришимлитѣ“—въпроси и задачи рѣшително нѣма защо да се криятъ. Тѣхъ всеко правителство може смѣло да обяви *urbī et orbī* и, по този начинъ, не само да испълни едно формално требование на закона, който изисква да се обнародватъ *прѣдварително* прѣдстоящитѣ за разрѣшение отъ едно народно прѣдствителство задачи, но и да се хвали всечески и на всекъдѣ че то е свободолобовиво, откровенно и патриотическо, и че то не жѣлае да покрива своитѣ дѣйствия съ какъвто и да е мракъ и тайнственостъ. . . . По последния родъ въпроси правителството може да крие своитѣ мнѣния, своитѣ отговори—това което, спорѣдъ както видѣхме въ миналия брой, нашитѣ управници правятъ, отъ какъ сѣ дошло на властъ—но да крие самитѣ въпроси, самитѣ задачи, да свиква депутати да ги рѣшаватъ, безъ да ги знаятъ, какви сѣ и що сѣ—това може да се допусне исклучително за въпроси и задачи отъ „ибришимли“ характеръ, които правителството крие по съображения отъ лично и егостично, а не държавно, или патриотическо естество. —

Естествено е, слѣдъ тѣзи кратка забѣлѣжка, да се заключи че „задачитѣ“, които има да разрѣшава IX-то обикновено народно събрание не сѣ нито сѣдението на Стамболовия кабинетъ, което никога, очевидно, нѣма да стане, защото е опасно да не докара на скамейката на подѣждимитѣ и нѣкои отъ сегашнитѣ министри, бивши колеги на покойния диктаторъ; нито намалението на даждията, което, колкото и да бѣше удобно, като оружје за борба съ падналия режимъ, излѣзе не съвсѣмъ *практично*, когато бившитѣ опозиционери станаха министри; нито емигрантския въпросъ, който вече криво-лѣво се разрѣши (?) съ приеманито на служба капитанитѣ: Бѣлова, Кърджиева и Тодорова и съ прѣдаванието на сѣдѣ бившия командиръ на Струмеккия полкъ, майора Стоянова; нито „свободата“ и „законността“, които се введоха въ управленито на държавата ни по единъ такъвъ своеобразенъ начинъ, щото се изродиха на практика въ „свѣщогасение“, избори съ топове, интернирания, прѣселѣдания и проч. Задачитѣ сѣ други, свършенно други,—задачи отъ голѣма полигическа и икономическа важностъ, задачи, които, поради тѣхната тайнственостъ и мрака, съ който ги покрива доклада на г. Стоилова, не може освѣнѣ да се *налучатъ*.

Какви сѣ, прочее, тѣзи задачи?

При всичко, че ни е познато, колко неблаго-даренъ трудъ е да *налучаваме* работи неизвѣстни, умилшенно скрити отъ очитѣ на публиката и забу-лени съ пердето на мрака,—ние все пакъ се рѣшаваме да си направимъ този трудъ и, до колкото можемъ да се сѣтимъ, да раскриемъ тайнственитѣ „задачи“, които прѣдето да разрѣши IX-то обикновено народно събрание.

Ние мислимъ, че първата и най-главна задача отъ *икономическа важностъ* за която се говори въ

доклада за растурианито на Камарата, е *търговския договоръ съ Австрия*, този договоръ, който тѣжи на свѣстѣта на българскитѣ управници отъ двѣ години насамъ, и който тѣ още не сѣ се *осмѣлили* да заключатъ, макаръ, че г. Стоиловъ подписа прелиминарнитѣ му условия още по-лани. Ние сме имали вече случай да указваме въ вѣстника си на нѣколко важни и разорителни за интереситѣ на страната ни отстъпки, които нашего правителство е направило на Хабсбургската монархия, само и само да спечели нейното благоволение. И днѣсь, на друго мѣсто, читателитѣ ни ще намѣрятъ свѣдѣния за още една подобна и не по-малко разорителна отстъпка. Ще имаме случай въротно, да кажемъ нѣкои работи по този въпросъ и въ едно недалечно бѣдѣше. Нека, сега за сега, се ограничимъ съ забѣлѣжката че само съгласието на българското правителство да разрѣши внасянието у насъ на *всякаквъ родъ и видъ австрийски стоки* и некадърността му да издѣйствува въ замѣна поне *изнасянието на нашия едъръ добитѣкъ за Австрия*,—само двѣтъ тѣзи работи, казваме, сѣ достатѣчни да докажатъ квадратната несъстоятелностъ на икономическата политика на г. Стоиловия кабинетъ и само за тѣхъ той заслужва да бѣде бламиратъ и отстраненъ отъ властѣта безъ забава. Една земледѣлческа и скотовѣдска страна, като нашата, която купува почти всичкитѣ си потребности отъ Австрия, да не може, или, по-добрѣ, да не струва да въди добитѣкъ, защото нѣма къдѣ да го изнася, защото австрийцитѣ не щѣтъ нашия рогатъ скотъ, защото българското правителство, което сѣществува на гърба на скотовѣдѣца, не знае, или не умѣе да запази интереситѣ му! Това е върха на политическа некадърностъ, кулминационната точка на икономическа несъстоятелностъ. . . . Нимѣ ние ще бѣдемъ обрѣчени вѣчно да сѣвемъ жито, което не струва пари, поради голѣмата всемирна конкуренция, щого натиска отъ всички страни, и да не водимъ по хубавитѣ и богатитѣ си постбища добитѣкъ, мѣсото на който се продава у насъ по 40 стотинки, а въ Виена по 2 лева, само и само защото ни е сподобилъ Господъ съ едно правителство, което не може, или не ще да разбере икономическитѣ интереси на страната?

Ето тая е, по нашето скромно мнѣние, задачата, която има да разрѣши на първо мѣсто IX-то обикновено народно събрание. Правителството, чуждо на икономическитѣ нужди на народа, заето само съ борба да удържи властѣта, ще иска да *наложи* на бѣдѣшитѣ народни прѣдствители търговския договоръ съ Австрия, въ такъвъ опасенъ и врѣденъ за населението видъ, та затова се е заело тъй юнашки да прокара въ камарата исклучително *свои хора*, които да му ръкоплѣскаватъ, когато то ще пороби държавата ни. На народа и на неговитѣ бѣдѣщи избранныци принадлежи последната дума. Правото е тѣхно, но и отговорността е тѣхна. Отъ тѣхъ, прочее, ще зависи да приематъ търговския договоръ въ правителственната редакция и да поробятъ икономически България, или пъкъ да го отхвърлятъ по единъ категориченъ и достоенъ за нашия събуденъ народъ начинъ, а заедно съ него да сгромолясатъ и неразбраниятѣ му и кекави автори. . . .

Върху другата задача, т. е. върху задачата отъ политическа важностъ, за която говори г. Стоиловъ, въ доклада си за растурианито, ще се повърнемъ до-плати.

Гласъ изъ провинцията.

Великитѣ нещастия и неописуемитѣ страдания, на които бѣше изложенъ нашия нещастенъ народъ, трѣбвахъ на конецъ да вразумятъ всекого, какво повѣдение да държи, каква политика да поддържа, отъ какви принципи да се вѣдушевлява, кого да под-

държа и към какво трябва да се стреми. Позорните и прѣстъпни дѣйствия, които се развиваха и извършиха въ насъ, трябваше да ни послужатъ за урокъ, да се вразумимъ и съгласимъ, че дволичната политика и антипатията къмъ общественитѣ и държавни работи, не може да бѣде полезна нито частно за нѣкого, нито въобще за отечеството. Жертвитѣ, които даде нашето отечество, за извѣстенъ идеалъ, не трябваше така лесно да се забравятъ; народнитѣ дѣятелни и български патриоти, които не пожалиха и живота си за свободата и правата на народа, трябваше да възбудятъ въ всекого едно живо съчувствие, и искрено съдѣйствие, за избавление страната отъ настоящето мизерно и непоносимо положение въ което е поставена отъ извѣстни личности. Не прави никому честь, ако въ насъ се търнятъ една шепа лъжепатриоти, да се гаврятъ съ съдбата на отечеството ни, да ни типчатъ свободата и правата, да се распогататъ съ народния потъ и имотъ. Хора, които отстъпиха позицитѣ си, които плюхна на идеала си, които отъ бивши емигранти се обърнаха на лакеи, блюдолизци; хора, които станаха съучастници въ всичкитѣ нещастия, които сполѣтиха нещастния български народъ и отъ либерали, станаха най-голыми деспоти, отъ такива безхарактерни хора, нито са е очаквало, нито може да се очаква нѣщо ползливо за страната.

Деморализирани отъ вътрѣ и дискредитирани отъ вънъ, никой отъ насъ по настоящемъ не знае: гдѣ са намира, какво му прѣдстои и какво да прави! Въ подобно едно неразбрано и разбъркано положение, едва ли е мислимо да се развива и прогресира единъ народъ, особено нашия, когото прѣдстои да рѣшава важни задачи. Всички трябва накрай да се съгласимъ и признаемъ, че подъ настоящитѣ управници, които се лишаватъ отъ всекакъвъ идеалъ, за които нѣма нищо свято и за уважение достойно, не може да се очаква нищо добро и полезно. Тѣ нагледно доказаха, че сж способни за всичко друго, само не да бждатъ народни приятели, ръководители и на чело на управлението.

Въ дания моментъ, когато народа е повиканъ на прѣдстоящитѣ 17 Ноемврий, самъ да се избави отъ неизвѣстността въ която е поставенъ, самъ да осъди дволичната политика на безидеалнитѣ управници, самъ да си запази свободата и правата отъ едно неминуемо посѣгателство, ще бѣде грѣхъ, срамъ и позоръ, ако не изпълне длгътъ си къмъ отечеството, като гласоподава за лица, принадлежащи не на правителствената скърпена партия, която са лишавана отъ всекакъвъ идеалъ, а за хора, съ опитанъ патриотизмъ. На 17 Ноемврий българскитѣ граждани сж повикани, да си избератъ едно отъ двѣтѣ: свободенъ животъ или же консерваторски хомотъ. Прѣстъплението ще бѣде позорно и осъдително, ако

ПОДЛИСТНИКЪ

Прѣди да си кажемъ думата по съдържанието на циркулярнитѣ писма, които „Демократическата Партия“ е распратила до своитѣ приятели и единомисленници изъ България, спорѣдъ както общахме въ миналия си брой, считаме за потрѣбно да дадемъ мѣсто и на второто „Окржно“ на тѣзи партия, което се прие тѣзи дни въ редакцията ни и което има за прѣдметъ прѣдстоящитѣ на 17 того законодателни избори.

Ето „окржното“:

Вамъ е извѣстно че съ указъ подъ № 279, отъ 10 Октомврий, VIII-то Народно Събрание се распусна и на 17 Ноемврий избирателитѣ въ Княжеството сж свикани да избератъ прѣдставители за IX Обик. Нар. Събрание. За мотивъ на тая неочаквана и антиконституционна мѣрка Правителството дава: нуждата народътъ да се искажалъ, слѣдъ осъществението на единъ „народенъ идеалъ“, т. е. слѣдъ помирието и кръшението на Прѣстолнаследника въ Православната вѣра. Такъвъ мотивъ би ималъ смисълъ и значение, ако разстурянито на тая Камара бѣше станжло непосредствено слѣдъ 2-й Февруарий. Че това не е направено тогава, но почти подиръ година, и то слѣдъ допълнителнитѣ избори, краснорѣчиво говори въ полза на тълкованието: че Правителството употребява тая мотивъ само за благовиденъ прѣтекътъ и че дѣйствителнитѣ цѣли които гони съ тая мѣрка нѣматъ нищо общо съ неговото желание

българскитѣ избиратели, не изпълнятъ своята свѣщенная обязанность, която иматъ къмъ отечеството си, особено ако позволятъ на една шепа лъжепатриоти, да се подиграватъ съ правата имъ.

На изборитѣ, тамъ трябва да се явятъ на 17 Ноемврий, всичкитѣ честни народни приятели, които милѣжтъ за своето отечество, на които е скъпа народната свобода и права и да покажѣтъ прѣдъ свѣта, че тѣ високо цѣнятъ своитѣ правдини, както и заслугитѣ на народнитѣ честни дѣятелни.

На избора, на 17 Ноемврий, българскитѣ избиратели трябва да се явятъ гордо, рѣшително и съ честь и слава да засвидѣтелствуватъ своята политическа зрѣлостъ, своето достоинство, своя патриотизмъ.

На 17 Ноемврий, честнитѣ български синове, които иматъ правото да бждѣтъ избиратели и избиратели, трябва да развивѣтъ своята дѣятелностъ, да докажѣтъ на лъжепатриотическото правителство, че тѣ сж хора съ идеалъ, хора съ самостоятелни убѣждения, че за тѣхъ има едно свято знаме, че тѣ искатъ народната воля да се зачита повѣче, отъ всекого друго белгийско или фарисеонско морално влияние.

Накрай на 17 Ноемврий, цѣла Европа, ще види що за народъ сме ние, и заслужаваме ли свободата и правата, за която се проля кръвъта на сто хиляди славянски синове.

Видовъ-денъ е прѣдъ насъ, честьта на България ще са рѣши на 17 Ноемврий. Задружно и смѣло на избора, долу самозванитѣ управници!

Въ единъ отъ послѣднитѣ броеве на в. „Знаме“ е напечатано едно крайно интересно писмо, излѣзло изъ подъ перото на познатия видински лѣкаръ-публицистъ, Д-ръ Витановъ. Понеже писмото третира една отъ злобитѣ на деня и по единъ достоенъ начинъ осмива съединитѣ—другари на г. Стоилова, които тѣй безсрамно сж се заловили да чернятъ и позорятъ шефовѣтѣ на либералнитѣ фракции, по поводъ на тѣхното съглашение за съвѣстна дѣятелностъ въ прѣдстоящитѣ избори,—ние си позволяваме да го заемемъ тукъ исцѣло и да обрнемъ върху хубавото му съдържание особенното внимание на читателитѣ си.

Ето писмото:

ОТВОРЕНО ПИСМО.

До редакторитѣ и инспираторитѣ на в. „Прогресъ“.

Вѣрѣки нашето отвращение къмъ ренегатитѣ, днесъ рѣшихме да отговоримъ на явнитѣ и тайни редактори на в. „Прогресъ“, защото тѣхната послѣдняя постѣпка спрямо прѣдшнитѣ имъ другари по борба

„да направи новъ апелъ къмъ народътъ за да се искаже върху направлението което желае да даде на своитѣ държавни работи“.

Като осъждаме по най-строгъ начинъ разстурянито на една камара, именно въ моментътъ когато, съгласно съ 127 чл. отъ Конституцията, тя трябва да бѣде свикана на редовно засѣдание (и въ туй отношение чл. 127 е императивенъ), и като признаваме онова което за всекого е ясно, че мотивътъ за тая извнредна мѣрка на Правителството е само прахъ хвърленъ въ очитѣ на народътъ за да затули нечисти подбуждения и нечестиви намѣрения, принудени сме да диримъ дѣйствителнитѣ подбуждения на тази безвѣременна и неконституционна постѣпка. За щастие, има думи и пассажи въ Докладътъ на Министръ-Президента които ясно очертаватъ посоката която Правителството се домогва да даде на държавнитѣ работи подъ булото на единъ фалшивъ апелъ, направенъ pro forma, колкото да има външния изглѣдъ на едно допитване до избирателитѣ. Въ тоя докладъ се помѣнува, ако и мимоходомъ, че „подиръ осъществението на общата кауза (?), доходъ на рѣдѣтъ си други нови задачи отъ сжщественна **икономическа и политическа важность**“. Кой сж тия „нови задачи“ върху които се прави апелъ къмъ народътъ, Правителството, голѣмъ поклонникъ на тѣмнината и двусмислието, нѣма откровенността да ги посочи и българскитѣ избиратели ще трябва слѣпиката да отидатъ на унитѣ да вотиратъ за тѣхното рѣшение. Това е новъ, гениаленъ способъ, достоенъ за едно консервативно правителство, да се консултира народътъ върху по-

противъ тиранския режимъ е некачествима, и защото тѣ подмѣтагъ нашото име, ние съ подписа си идемъ да ги изболчимъ още единъ пътъ прѣдъ свѣта.

Въ първата статия на в. „Прогресъ“ отъ 23 Окт., брой 6, тия почтенни господа сж излѣзли да упрѣкватъ г. Каравелова и неговитѣ другари по идея въ това, че ужъ тѣ сж се съединили съ Стамболиститѣ. Тия хора иматъ дързостта да извикватъ сѣвнитѣ на Миларова и Тома Георгиева, тѣ се не боѣтъ да произнасятъ имената на мъченицитѣ — светци, паметьта на които именно тѣ опозориха, като се помжчиха да съборѣжѣтъ онова, което тия мъченици запечатиха съ кръвъта си.

Вие упрекавате политическитѣ си противници въ това, въ което вие именно сте грѣшни. Не вие ли сте подали ръка и прѣгржѣте главата и родоначалника на Стамболовщината — Начовича? Не вие ли управлявате България съ Стамболовитѣ другари, сподвижници и палачи? Не вие ли днесъ цѣлувате краката на палача на героитѣ отъ Левентъ-Табия? — Да; вие най-малко имате право да упрекавате противницитѣ си, че правили вѣрменни компромиси официално, когато вие de facto сжществувате като политически личности не съ компромиси, а съ лакейство прѣдъ Стамболовитѣ другари и Стамболовщината. Дѣйствително, че вамъ се иска да видите вашитѣ бивши другари опозорени, както сте се опозорили и вие, но това нѣма да дочакате никога. Вашитѣ бивши другари стоѣтъ кръпко на позицитѣ си. Помнѣте, че само десетина души да остенѣтъ, пакъ нѣма да прѣклонѣтъ глава. Тѣ не се въдушевляватъ, като васъ, отъ орденни и материални облаги, тѣхъ ги вълнува само настоящето и бждието благо на отечеството, тѣ се въдушевляватъ отъ идеали, които, ако не постигнатъ догдѣто сж живи, поне ще ги завѣщѣтъ на потомството. Тѣ носятъ свѣтлото знаме на падхлитѣ борци подъ Левентъ-Табия и мъченицитѣ отъ Черната Джамия, и тѣ ще слоѣтъ коститѣ си подъ него, но пакъ това знаме ще прѣдаждѣ на потомството неопятнено.

Обстоятелството, че днесъ Цанковъ вѣременно подава ръка на българскитѣ бивши тиранни е пакъ плодъ на вашето подло поведение, защото вие, бивши негови другари, бивши негови храненици, го оставихте самъ и отидохте да лакейничите прѣдъ неговитѣ противници, отидохте да се дадете подъ наемъ на онѣзи, които биха и бѣсѣхъ вашитѣ другари. Какво цинично поведение! Вие безъ срамъ на очитѣ наричате вашия бивши шефъ „старо-харо“, — вие, които днесъ, повтаряме, другарувате съ „тая папачъ“, достойна да отбива заданитѣ съ вериги въ рѣдѣ“. Да, вие най-малко имате право да упрекавате дѣда Цанкова. „И ако у насъ още може да се говори за честь, за общественна нравственостъ, знайте, че това оскръбление, тоя позоръ, който вие нанасяте на бъл-

литиката и управлението на държавата му.

До колкото е извѣстно има два икономически въпроса които занимаватъ грижитѣ на настоящето Правителство: 1) търговскитѣ конвенции съ Австрия и Сърбия; 2) уреголиранието на голѣми сумми изхарчени вънъ отъ бюджетътъ, и по разходки и обикалки въ Европа и, ако щете, модний въпросъ за повдигане националната индустрия посрѣдствомъ разни мѣроприятия, въ сжщностъ за повдигане частната индустрия на разни правителствени прѣдприемачи и други спекулатори. Търговскитѣ договори съ Австрия и Сърбия сж отъ капитална важность за насъ, защото могатъ да бждѣтъ отъ естество да компрометиратъ за дълго вѣреме нашата икономическа независимостъ и да ни изложатъ и за напрѣдъ на чужда експлоатация въ ущербъ на материалнитѣ интереси на страната и на поминкътъ на населението. Правителството, казватъ, прибѣрзало да сключи двата тия договора, условията на които държи подъ секретъ, и то несумнено ще ги подложи на ратификацията на новото Събрание. Като имаме прѣдъ видъ, че Правителството не се осмѣли да прѣдложѣ тая търговска конвенция, каквато е по желанието на търговскитѣ камари въ Виена и Пеша, даже на бившето Събрание, знающе, че самото му болшинство нѣма да бѣде компактно въ гласуванито за нея, ний положително сме увѣрени, че главния мотивъ за разстурянито на VIII-то Обик. Нар. Събрание е да намѣри друго, още по работливо и послушно болшинство, избрано съ просвѣтенитѣ способности на бившия режимъ, което охотно и съ едно извикване на урра! да се съгласи на прѣдложението му да прие-

гарския народ, пъма да остане без отплата“. Вие имате още очи да апелирате към народа, към този народ, комуто вие позорно измънихте и отидохте на услужение при неговите заклати врагове. Вие указвате на дата 17 Ноември; тая дата, действително, може да бъде вашата политическа гробница, на тая дата народът може би ще ви удари позорната плъсница. Но вие не апелирате към народа, а към полицията и към Стамболовщината в България. Вие от сега още взимате мърки за да възтържествува не народната воля, а оная на полицията, която вие поддържате. Вашите партизани, вапийат народът е „народът“ на Стамболовщината, който ще агитира за вас на чело съ Морфова. Разбира се, че при такава неравна борба, вашият „народ“ може би да побъди. Но до кога вие ще се наслаждавате от тая побъда—бъдещето ще покаже. За себе си, ние сме убедени, че при всичко това ваше пълзение, при всичко това ваше унижение прѣдъ Стамболовщината у нас, вие въ най-близко бъдеще ще бъдете изхвърлени, като непотребен багажъ. И тая едно само ще ви остане да направите: да посипете главите си съ пепел и денонощно, на колѣни, прѣдъ гробовете на Миларова и Т. Георгиева, да просите прощение.

ВЪНКАШНА ХРОНИКА.

Англия и Армениятѣ агитации.

Въ течение на настоящето столѣтие, Русия е имала, по всички политически въпроси, които еж се касали до подобрението на сѣдбата на подвластните на Турция християнски народи, за отчаянна съперница Англия.

Но понеже тѣзи послѣдната не е бивала въ състояние да нанесе сама на Русия желаемия ударъ отъ който да почувствува тѣи нарѣчени сѣверен колосъ, то Англия е прибѣгвала винаги до единичното отъ нея упражнявано сръдство—хитростта.

По този начинъ тя сполучи да въвлече Франция и Сардиния противъ Русия въ Крѣмската война, прѣзъ която война тя се бори за защитата и запазването цѣлостта на Турция. Франция позна отпослѣ своята погрѣшка и се раская, но хилядите изгубени синове и милионите франгове пожертвани за една кауза, която бѣше съвсѣмъ чужда за нея, не ѝ се повърнаха и тя си остана само съ спечелената отъ страна на Русия ненависть, за която слѣдъ шестнадесет години, тя трѣбваше да си заплати. Защото, ако Франция бѣ имала на своя страна любовта на Русия, презъ ужасната година, спорѣдъ както я нарѣче Виктор Хюго, пруските пълчища не бѣха имали куражътъ да се хвърлятъ като гладни вълци на цѣтуца и благородна Франция, която повалена въ нозетѣ на грубитѣ Прусиянци, напразно хвърляше омилни поглѣди къмъ своите сѣбди отатѣкъ Ламаншъ и очакваше да ѝ помогнатъ, както тя имъ помогихъ нѣкоги въ Кримъ.

Не само че не помогна на своята безчеловѣчно мал-

ме, не само конвенцията съ Австрия, но и тая съ Сърбия, като нейно допълнение, понеже Сърбия въ икономическо отношение е опашка на Австрия. Ето една отъ „новитѣ задачи“ на бъдещето Народно Събрание!

Това по външните икономически въпроси. Що се касае за вътрѣшните — разходването на грамадни сумми вънъ отъ редовния бюджетъ и благоприятствование на частни лица — има да кажемъ, че нѣма нищо по осждително отъ тая система за прахосване на държавните сръдства, която е натоварила Княжеството съ повече отъ 200 милиона дългъ, по голѣмата частъ безцѣлно и безполъзно употребени, която система е особенно любима на консервативната партия и на нейните водители, които и първи я въведоха прѣзъ годините 1881—1884. Тази система е доста изгодна за едни управляващи които по гледатъ личните си и партийни интереси отъ колкото държавните; поради това естествено е, че за да се продължава и за нагрѣдъ отъ кое да е правителство, то би желало да има слѣпо послушна камара за да оправдава извънъ бюджета изразходванитѣ сумми и да вотира безжълвно нови кредити за тѣхното покриване. Ето друга отъ новитѣ задачи на бъдещето Събрание!

По отношение на задачите отъ политически характеръ, за което се помѣнува въ докладътъ, слѣдъ помиренето и покръщението, ний не виждаме другъ политически въпросъ на сцената, освѣнъ въпросътъ за емигрантите. И тукъ правителството, съ разтурянето на Камарата, е имало несумнено прѣдъ видъ, че самото негово болшинство би настояло за едно

третирана съсѣдка, но Англия, даже когато завлѣкоха Франция окръвавена и ограбена прѣдъ ареопатѣ на каменносърдечните Германци въ Франкфуртъ, зжбъ не обѣли въ нейна защита.

Когато презъ 1876 година, Турците направиха онѣзи нечувани звѣрства надъ Българитѣ и искаха около 30 000 души невинни Българи отъ които по многото жени и дѣтца, английската камера ценично разискуваше въпросътъ за исканитѣ християни и оспорваха само числото на исканитѣ, като казваха едни отъ депутатитѣ туркофили, че числото на избититѣ не биле 30,000 а само 3000 и пр.

Едвамъ по кѣсно английския егоизмъ отстъпи мѣсто на човѣческото великодушие и съ едно пропагандско човѣколюбие, което проистичаше пакъ отъ користолобиви цѣли, чу се гласътъ на единъ английскій държавенъ мжжъ, да осжди безчеловѣчнитѣ звѣрства извършени надъ Българитѣ отъ покровителствуванитѣ съ кръвта и паритѣ на Англия, Турци.

Тѣзи омилни съзиви пролѣти за въ полза на невинитѣ и незащитни рай на Султана, отъ страна на мастития държавенъ мжжъ Гладстонъ, въ книжката му подъ главне „Турскитѣ звѣрства въ България“, принесоха по голѣма полза на Англия отъ колкото на България. Защото Англия безъ да пожертвува нищо единъ солдатинъ и нито една бодка, грабна Египетъ и Островъ Кипръ. И слѣдъ една година, когато великодушна Русия отиде да представи на Берлинския ареопатъ създадената отъ коетитѣ и плътта на нейните доблестни войни, България, користолобивата Англия, която проливаше човѣколюбиви съзиви за българекитѣ мжченици издѣхнали подъ турския ятаганъ, възстана противъ създадената отъ Русия велика България и прѣвъ джелатинъ се показа представителъ на Велика Британия, лордъ Биконсфилдъ, който заби ножътъ си въ плътта на България, за да отѣче нѣколко нейни членове.

Русия се завърна въ домътъ си, отъ берлинския конгресъ онеправдана и обидена. Но тя се залѣгна да работи съ всички сили, да се заздрави вътрѣшно, да залечи ранитѣ причинени на държавния ѝ организъмъ, послѣдетвие на войната, и забави да испрати своитѣ казаци да забиятъ конието си на памирскитѣ височини, гдѣто минава пъктътъ за Индия, като въ сѣщо врѣме, задружно съ Франция и Турция, покани Англичанитѣ да напуснатъ Египетъ.

Англичанитѣ стръснати отъ появянето на казацитѣ при вратитѣ на тѣхните владения, побързаха да отбиятъ ударътъ, чрезъ създаването на нови мжчотии по сръдствомъ Турция, за Русия, въ Азия.

За да нѣма кой да претендира отъ тѣхъ Египетъ, тѣ турци намѣрение да убихтъ претендентътъ—Турчина, за която цѣль тѣ създадоха Арменския въпросъ, основахъ арменски комитети въ английската столица, распратиха на свои разноски зигатори мжду арменското население находяще се подъ владенето на Султана въ Мала Азия, за да го вдигнатъ да въстане, което и сполучиха, но когато турския фанатизмъ направи да надиктѣ нѣколко хиляди арменци подъ острието на ятагана, човѣколюбива Англия, която раздуха този фанатизмъ, на мѣсто да петегли сабята въ защита на Арменцитѣ, отстъпи назадъ, и както обикновено е научена, другитѣ да важдтъ кестенитъ отъ огньтъ за нея, и сега пакъ тѣи потърси други да се ангажиратъ въ бой заради нея, а тя само да гледа да грабне частта на левтъ. Намѣри тя още двѣ сили, Австрия и Италия да се присѣдинятъ къмъ нея, но тѣ излѣзоха още по расчетливи отъ самата Англия, тѣи щото коалицията излѣзе ялова, тѣ ся ограничиха да направятъ само една морска демонстрация.

рѣшение което никакъ да не му иде по угодата. Но често, гдѣ булото на икономически гонятъ се и политически цѣли и ний сериозно се боимъ да не би Правителството, на което явний шефъ е Стоиловъ, а тайний ржководител Начевичъ, да не би, казваме, съ сключаването на търговската конвенция съ Австрия, да иска, слѣдъ единъ рѣшителенъ наклонъ къмъ Севѣроизтокъ, да обърне пакъ колата къмъ Сѣверозападъ. Това може би, да е новата политическа задача на бъдещето Н. Събрание. Въ тоя случай обаче имаме това да кажемъ; че външната политика на една държава неможе безнаказанно да се мѣнява тѣи често и, че най-опаснѣ е, особено за млада страна като нашата, да лавираме днесъ къмъ едни, утрѣ къмъ други, защото ще рискуваме единъ денъ да останемъ сами сръдъ пътя, безъ да имаме нѣкоя сила задъ гърба си на която да се опираме.

При горнитѣ цѣли които Правителството преко ще да гони, не трѣбва да изгубваме прѣдъ видъ, че консервативната партия винаги се е домогвала да ограничи формално свободата и правата на народътъ съ коренни измѣнения въ конституцията. Това тя на дѣло показва съ прѣвратѣтъ отъ 1881 г.; отъ тая любима идея тя не се е отказвала и до сега, ако и да я таи, като намира, че врѣмнено тя може и практически да управлява по своитѣ лични възгледи и начала, безъ да се грижи да ли тѣ еж съгласни съ основния законъ. Едно слѣпо болшинство, каквото дирижтъ Стоиловъ и Начевичъ да си съставятъ, не ще се посвѣни да се домогне и за евентуалното измѣнение на Конституцията въ ултра-консервативна и ретроградна смисълъ, Ний мислимъ, че

Посрамена отъ своето безсилне и озлобена отъ пасивното поведение на Русия и Франция, Англия даде сигналъ на своята преса да нападне съ единъ най-енергически языкъ правителството на Султана, като заговори даже за сваляние на послѣдния отъ прѣстолътъ. Позволи се на Гладстона да напише едно оскърбително писмо на Султана и най-послѣ, като венѣцъ на всички митинги, които станаха въ полза на Арменцитѣ, въ راستояние на шестъ недѣли, въ Англия, направи се прочутия митингъ отъ Сан-Жеймската Зала, на който бѣше прѣдседателъ Владиката Рочестеръ, подкрѣпенъ отъ джюветѣ Вестминстеръ и Ержилъ, отъ единъ купъ перове, нѣколко високи сановници и множество депутати. Въ този митингъ се рѣши да се помоли правителството да направи даже натискъ върху Султана, за подобрене участиа на Арменцитѣ.

Но правителството на кралица Виктория, което се прѣдставяваше на митинга отъ горѣказанитѣ лица, и сега не посѣби да тури въ изпълнение рѣшението на чудовищния митингъ, и даже намѣри че ще бѣде безполъзно и опасно да се рѣши сама Англия да дѣйствува.

Това повръщане на английската политика, причини излизането на лорда Росбери отъ Либералната партия, като препорѣча на своитѣ другари благоразумие и предпазливостъ въ Арменския въпросъ.

Отъ хванатитѣ книжа у пратенитѣ отъ арменскитѣ комитети извъ Англия, за разбунтуване народа, лица, се вижда ясно, че цѣлта на Англия не е била да уллучи сѣдбата на Арменския народъ, който и тѣи живѣше въ хармония съ Турцитѣ, но да скара Арменцитѣ съ Турцитѣ и послѣ да настои прѣдъ европейскитѣ сили за отдѣлението на първитѣ отъ послѣднитѣ, чрѣзъ образуването на едно арменско княжество, съсѣдно на Русия съ столица Тифлисъ и съ английски князь, взетъ отъ многобройните вакантни членове на английския царствующъ домъ, като даже се е предлагалъ за такъвъ Лордъ Текъ, тестѣтъ на внука на Кралица Виктория.

Съ образуването на едно арменско княжество, Англия е имала за цѣль да отвори една рана на гърбътъ на Русия, която тя по желание ще отваря и затворя, и което княжество би могло да послужи за убѣжище на всички подстрекатели на враждебнитѣ на Русия кавказки племена, които би държѣли тѣзи държава постоянно въ тревожно състояние.

Раскриванети на подземнитѣ английски плановете, насочени противъ Русия, направиха тѣзи послѣдната държава, да поглѣдне съ хладнокрѣвие на подигнатата врѣва отъ Англия въ полза на Арменцитѣ, което обстоятелство насьрдчи, може би, турския фанатизмъ на който паднаха жертва хиляди Арменци. Но Русия не трѣбва да се обвинява въ това, защото тя бѣше длъжна да престъпни предпазливо къмъ Арменския Въпросъ, за да не би да попадне въ нѣкоя отъ примките които *всѣкога* и *винаги* Англия и подставя.

Русия не се поведе подиръ Англия, да нападне съ сабя въ ржка на Турция, спорѣдъ както я канеше Англия, защото знаеше че нейната намѣра ще направи да исконне внезапно Въсточния Въпросъ, разрѣшението на когото, по този начинъ, щѣше да предизвика голѣми заплитания, а може би и една катастрофа.

Русия се яви като хладнокрѣвенъ сѣдия прѣдъ Турция, на която внушително даде да разбере, че ако тя и за въ бъдеще тѣи мисли да третира своитѣ подданици Арменцитѣ, тя ще бѣде принудена да вземе, каквито мѣрки намѣри за добри, за да обезпечи живота на всички християнски подвластни ней.

И действително, Султанътъ взе въ сериозно внима-

е наша длъжностъ да обърнемъ сереозно внимание на тая опасностъ, която има гибелни слѣдствия за страната и за оная свобода съ която първото Велико Народно Събрание въ Търново е дарило българский народъ.

Отъ горѣизложеното Вий ще може да сждите за важността на задачите които бъдещето Събрание ще е повикано да разрѣшава. Именно поради това и отъ желание рѣшението което ще имъ даде да бѣде съгласно съ действителнитѣ интереси на страната, която само прѣдставители избрани свободно отъ народътъ могатъ да ги защитѣтъ, Централното Бюро на Демократическата Партия на драга воля се съгласи на едно прѣдложение да се направи колективна постѣпка прѣдъ Короната за да се настои за пълна свобода въ прѣдстоящитѣ избори, която неможе да бѣде обезпечена освѣнъ при едно неутрално Министерство съ свободни ржцѣ, безъ да е ангажирано да прокарава една или друга политика, да поодържа една или друга партия. И намъ е особенно приятно да констатираме че първото обществено дѣйствие на новоустроената наша партия е една рѣшителна постѣпка въ защита на свободата и че първитѣ думи чути отъ устата на нашия шефъ въ Дворецътъ еж били изказани въ полза обезпечение най-сѣщественното и най-цѣнно право на българскитѣ граждани,—правото да избиратъ прѣдставителитѣ си свободно, безъ никакво стѣснение, безъ никакво давление отъ страна на властитѣ.

(Слѣдва.)

ние думитъ на руския посланикъ въ Цариградъ, като заповѣда незабавно да се изработятъ нови преобразуваня и закони, които да гарантиратъ отъ всички произволи на Турцитъ, християнитъ находящи се въ Турската Империя. Тѣзи реформи подъ близкото наблюдение на европейскитъ сили, ще се приложатъ въ дѣйствиe до крайтъ на идущата година.

Слѣдователно, разрѣшенieto на арменския въпросъ не е вече въ ржцѣтъ на користолобива Англия, но въ ржцѣтъ на прѣдставителитъ на всички европейски сили въ Цариградъ. Ний се надѣваме че Руссия ще бѣде първата която ще поведе кракъ за разрѣшаванieto на тѣзи проблема, която тѣжи върху свѣстѣта на цѣлия образованъ свѣтъ.

ВЪТРЪШНА ХРОНИКА.

Спорѣдъ както бѣхме извѣстили въ миналия си брой, —завчера на 7-й того г. П. Каравеловъ замина отъ Руссе за Видинъ съ австрийския параходъ. Нѣкои отъ приятелитъ на г. Каравелова бѣха слѣзали на пристанището да го испратятъ.

— Въ сжция день, рано зараньта, е заминалъ отъ Руссе за София, прѣвъ Букурещъ и Бѣлградъ, г. К. Величковъ, министръ на народното просвѣщение. Отпихувайтъ е сжщо, но неизвѣстно за кждѣ, и г. М. Маджаровъ, министръ на общитѣ сгради, птищата и съобщенията. За причинитъ, по които г. г. Величковъ и Маджаровъ не дочакали своитъ колеги г. г. Стоиловъ и Теодоровъ въ Руссе, а прѣбързали да си отидатъ по работата си тѣи „прѣждеврѣменно“, се говори разно. Намъ се най-вѣрва версията, какво високи „сѣдинистически“ интереси изсекали тѣхното по-скоро пристиганье въ Южна-България, гдѣто „партията“, казватъ, отивала много злѣ.

— Съ особено удоволствие се учимъ, че познатия защитникъ на идеята за една . . . **Балканска конфедерация** (глѣдай бр. 4), г. Найдень Беневъ, е назначенъ за министръ на вътрѣшнитѣ работи, вмѣсто г. К. Стоилова. Честита е наистина българската администрация! На идете, послѣ това, се смѣйте, че едно врѣме и г. Славковъ бѣше министръ на правосѣдието! Въ всѣки случай, изборитѣ сигурно ще бждѣтъ **свободни** . . . По голѣма гаранция за това отъ назначението на г. Бенева не може се и намисли. И ние, заедно съ в. „Миръ“, поздравяваме новия шефъ на българската полиция, „отъ срдце и му честитимъ високия (?) постъ“. . . .

— **Neue Freue Presse**, отъ 8 Ноември н. е., съобщава въ икономическия си отдѣлъ, че българскитѣ делегати по сключването на търговския договоръ се окончателно отказали отъ прѣдшното си исканье да се прѣдвиди и приеме внасянето въ Австрия на български рогатъ добитъкъ. Въ замѣна на туй, тѣ поискали **разрѣшение** отъ австрийцитѣ да се учрѣди въ княжеството **монополъ на спирта**.

Ние не ще се спираме тукъ върху отвратителната и безсрамна нивост на едно правителство, което, когато отказватъ да изпълнятъ едно негово колкото справедливо, толкова и основателно исканье, си позволява да иска **разрѣшение** отъ една чужда държава за да введе у себѣ си тѣзи, или друга финансова реформа,—а ще се задоволимъ да обърнемъ вниманието на българскитѣ граждани върху намѣренята на г. Стоиловия кабинетъ по отношението къмъ положението на цѣла сумма мѣстни производители на спиртъ, които, ако се осществи прѣдполагаемата реформа, рискуватъ да станатъ жртва на новъ видъ експлоататори — монополисти и деребеевци, що, и безъ това, сж напълнили до върха злочестата наша страна. Да ли мислятъ заинтересуванитѣ. Ще има „бращения чувалъ“ да се търси още, и да пуца нови милиони левове за кефа на неговитѣ министри. Да се введе монополъ на спирта, значи да се лишатъ българскитѣ данъкоплатци отъ правото да си прѣваряватъ сами прѣшнитѣ, да си продаватъ ракията по свое желание и по изгодна цѣна и да се поробятъ на хавната, която, за чисто фискални цѣли, унищожавана и разорява тѣхния поминкъ.

— Учимъ се, че кандидатитѣ на правителството за русенски народни прѣдставители щѣли да бждѣтъ: г. г. Т. Теодоровъ, Найдень Беневъ (ново-испечения министръ на вътрѣшнитѣ работи) и . . . Илия Трифоновъ. Понеже тѣзи кандидатури не сж още окончателно установени, ами, въ зависимостъ отъ заповѣдитѣ, които носѣтъ г. Стоиловъ, можели и да се измѣнятъ,—ние си задръжаме правото да се повърнемъ.

— По поводъ на съобщеното въ 2-й брой на нашия вѣстникъ извѣстие, какво градското общинско управление отстъпило на анонимното тухларско дружество „Трудъ“ 40,000 кв. метра градска земя, **по 6 ст.** за метра,—единъ отъ дрѣбнитѣ тухлари, които работятъ около сжщото мѣсто, ни пише, че той и другитѣ му десетина другари останали зачудени, като прочели нашето съобщение, което, впрочемъ, се потвърждава и отъ 27 (227) брой на „Русенския Общински Вѣстникъ“ (Протоколъ № 35). Нашия приятель не може да разбере, защо, ако общинскитѣ земи около карантината сж толкова ефтени, щото могатъ да се **продаватъ по 6 ст. метра**, отъ него и другаритѣ му които на сжщото мѣсто **държатъ подъ кирия** общинска земя имъ зематъ **по 10 ст. за метра** само **наемъ**, а отъ една градска градина за зеленчукъ, находяща се не далечъ отъ дрѣбнитѣ тухларници и състояща отъ 60 декара, кметството зема **кирия** 1500 лева. Дописника ни, доста силенъ въ аритметиката човѣкъ, прави по-нататкъ

една смѣтка, която, по своето краснорѣчие, може да убѣди всѣкого въ неразбранщината — за да не кажемъ нѣщо повече—съ която се води градското стопанство. Излиза, че общинското управление, което е **продало** на едно богато акционерно дружество 17,400 кв. метра мѣсто за 1042 лева, зема ежегодно отъ десетина души дрѣбни тухлари, които обработватъ 25,000 кв. метра общинска земя 2500 лева кирия. . . .

Ние, отъ своя страна, като сподѣляме оудванieto на почтениия нашъ кореспондентинъ, не можемъ да не искаемъ своето удивление и по поводъ на страшното отношение на градското ни кметство къмъ интереситѣ на населението. На какво основание, и въ сила на какъвъ икономически законъ, се явява общинското управление майка за едно акционерно дружество, като му **продава земя по 6 ст. метра**, а мащеха за нѣколко души български бѣдни работници и данъкоплатци, които исклучително отъ това искраватъ своя поминкъ, като имъ дава сжщата земя **съ кирия по 10 ст. за метра на година**. Или почитаемитѣ наши общинари смѣтатъ, че собствеността на единъ градски недвижимъ имотъ струва по-ефтно, отъ колкото наема му за една година! Забравихме, впрочемъ, че акционеритѣ на „Трудъ“, макаръ и да сж най-богатитѣ хора въ града ни, сж отъ „**нашиитѣ**“, та за това трѣбва да се покровителствуватъ, а бѣднитѣ тухлари,—тѣ . . . трѣбватъ само за избори, та може човѣкъ да се отнася съ тѣхъ по-безцеремонно. . . .

— Бѣхме се научили, че г. Боби Газурковъ, помощника на кмета, е единъ видъ наемател на голѣмата градска салхана, но не щѣхме да вѣрваме на слуховетѣ, защото мислѣхме, че, ако тѣ би биле вѣрни, той съгласно закона не щѣше да бѣде избранъ на новата си длъжностъ. Сега ни съобщава г. Савва Пенева отъ Свищовъ, който е клалъ тѣзи есенъ добитъкъ въ салханата, че г. Газурковъ му е задръжалъ единъ едекъ червилъ. Ние питаемъ г. Газуркова: въ качество на помощникъ на кмета, или въ качество на наемател на салханата си е позволилъ той това самоуправство къмъ единъ български търговецъ, и въ една, и въ другия случай—на какво основание.

— Вчера вечеръ пристигна въ градътъ ни г. Теодоровъ министръ на правосѣдието наедно съ съпругата си.

СКОРО-ПЕЧАТНИЦА, КНИЖЕНЪ МАГАЗИНЪ И КНИГОВЪЗНИЦА на

ТОДОРЪ ПЕТРОВЪ, ВЪ ГР. РУССЕ

(Основани отъ 1887 год.)

Улица Полицейска, до Град. Общин. Управление.

Извѣстява се на г. г. търговцитѣ, книжаритѣ, правителствени и общински учрѣждения, както и на русенската почитаема публика, че въ магазинътъ ми сж получени на ново голѣмо количество разни видове канцелярски стоки, като: разни качества и формати книги за писание и печатание, разни мастила, хектографенъ клей, пера, попивателни книги, молпви, мастилници, шнурове, дрѣжки за пера, звѣнци, червенъ воскъ, линии, ножчета, търговски теветери, копирни книги, платнени плакове, мушамы за маси, книговѣзнически платна, мукави и пр. Поставятъ се и цифритѣ на листоветѣ на разни тефтери, срѣщу едно малко възнаграждение.

Продажба съ най-умѣрени цѣни.

Печатницата и книговѣзницата ми сж снабдени съ добри шрифтове букви и изработвамъ поржкитѣ съ най голѣма бързина, чисто и точно.

На учрѣжденията, които се намиратъ внѣ отъ гр. Руссе поржкитѣ имъ се приематъ и изпълняватъ, ако сж направени съ официално писмо.

За селско-общинскитѣ управления и училища, както винаги, така и тая година, сж приготвени всички нуждни тѣмъ книжа, като: входящи, исходящи дневници, разсилни книги, приказни, протоколни, разни свидѣтелства и въобще всички други книжа.

Независимо, отъ горнето, въ магазинътъ ми се намиратъ за проданъ двѣ печатни машини: едната, № 10, печати на форматъ книга $\frac{58}{84}$ с./м., а другата, американка, форматъ $\frac{25}{38}$ с./м. печати съ кракъ, — двѣ книговѣзнически машини за рѣзание книга и мукави, перфориръ машина, една за поставяние цифри на разни тефтери, разни шрифтове, книговѣзнически и отъ голѣмъ изборъ печатарски букви, малко употрѣбавани и съвършенно нови, разни орнаменти отъ цѣвѣта, фигури за фактури и книжа, компаси, реглеци, копчета и рамки за стѣганье форматъ, разни мастила за печатъ: черно, синьо, зелено, копирно и пр., клей за валащи; сжщо се намиратъ и цинкографни машини печатающи на $\frac{42}{58}$ с./м., комплектирани, заедно съ мастилката и дѣскитѣ си, и копирни машини за копиране писма и пр.

Съ почитание:
Т. ПЕТРОВЪ.